

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Totemisme

En Quim Monzó remarcava una peculiaritat digna d'esment: com que les autoritats de Woodstock temien que la multitud d'entusiastes els causés desperfectes al terme municipal, van traslladar el risc al poble de Bethel, que es troba quaranta-cinc quilòmetres més enllà. Però és igual: el fet va passar a les reminiscències de la memòria col·lectiva amb el nom de Festival de Rock de Woodstock, i en Monzó feia constar l'engany de vendre una herba que no era l'autèntica, valgui l'expressió.

L'articulista es mostrava pietós amb els autors de l'estratagema, justificant-lo amb precedents il·lustres, com ara la sobreproducció de fragments de la creu on morí Jesús. I, a fre dels nostres dies, amb la venda de trossos del Mur de Berlín. En aquest darrer cas, sembla que n'hi ha hagut per a tothom poc o molt interessat a posseir la relíquia, perquè jo mateix en tinc un bocí, amb el certificat d'autenticitat número 69486, que avala el director general de Limex-Bau, Export-Import, Propietat del Poble, Organisme de Comerç Exterior de la República Democràtica Alemanya. Quin nom més ampul·lós, eh? La veritat és que no s'adiu gens amb l'aparença insignificant, miserable, d'art pobre de solemnitat, de la mostra que guardo en una capseta de cartó. Fa més d'un any que la tinc i, oportunament, ho vaig anunciar en

un article. En tot aquest temps, no he rebut ni una sola oferta de compra, la qual cosa demostra la devaluació del Mur de Berlín en la frívola memòria de la gent. Parlant amb franquesa he de dir que vaig obtenir-lo a un preu de ganga, el regalava un setmanari antecessor dels que, actualment, obsequien els lectors amb vídeos de les tortugues Ninja o temptacions similars. I també és cert, que consti, que tot i suposant que el meu exemplar sigui fals (i d'això n'hauríem de parlar), estic segur que és idèntic a qualsevol espècimen genuí. M'imagino que és una cosa semblant als gravats falsos signats de debò per Salvador Dalí, o sigui que, en aquest món, la il·lusió pot fer miracles.

Ahir al vespre, i la data exacta té tan poca importància que no val la pena de precisar-la, vaig veure per la TV uns ciutadans soviètics (o ex, que això encara no se sap ben bé) que provaven d'esmicolar a cops de martell una estàtua de Lenin. L'escultura era de metall, i els esforços dels iconoclastes rendien poc, però se'ls veia molt decidits. *Motivats*, que diem ara. No vaig poder evitar la sospita que els animava la idea de futures transaccions amb col·leccionistes vocacionals.

Pere Calders

En un dels seus articles, en Quim Monzó explicava que l'Ajuntament de Woodstock (EUA) té un problema que ha de solucionar amb urgència: el seu sistema de clavegueres està tan deteriorat que cal renovar-lo de seguida per tal d'evitar conseqüències greus.

Però la reparació o construcció costaria vuit milions i mig de dòlars, i el municipi no disposa d'una partida tan considerable.

Afortunadament, sempre —o quasi— sol haver-hi algú que proposa solucions. En el cas de Woodstock (em cenyeix a allò que ens deia en Monzó), un ciutadà va recordar que l'any 1969 tingué lloc en aquella població un festival de rock qualificat d'històric. Prop de mig milió de persones es van reunir en una prada, durant tres dies amb les seves nits corresponents, per escoltar, adorar i aplaudir els seus ídols. La festa tingué un ressò mundial i Woodstock va adquirir una anomenada mítica.

Aprofitant aquesta circumstància, la ment desperta a la qual m'he referit abans suggerí de vendre trossos de la gespa de Woodstock que havia servit d'escenari i de plateja per al magne esdeveniment. En principi, es considerà que un preu de deu dòlars per peça serviria per arrodonir la recaptació necessària per resoldre el problema de clavegueram.